

[Socialministeren]

det var en lidt urimelig påstand, når fru Ingerlise Koefoed sagde, at vi delte småbørnene op i sektorer. Det, hele børnekommissionens arbejde bærer præg af – og samtidig regeringens redegørelse – er jo at samle det. Vi har talt om boliger i dag, vi har talt om fysisk miljø, vi har talt om sundhed, vi har talt om retssikkerhed, vi har talt om arbejdstid, vi har talt om trafikforhold osv., alt sammen afspejler det jo, at vi netop har forsøgt at holde tingene sammen.

Jeg var glad for, at fru Jytte Andersen her til sidst også tog fat på et af de problemer, som vi jo også mange gange i anden sammenhæng har debatteret her i folketinget, nemlig indvandrerbørnene. Jeg synes, det er godt at se det i denne generelle sammenhæng, og jeg synes, der var nogle ting i fru Jytte Andersens indlæg, som vi må gå videre med. Men så forstår jeg altså også, at hele diskussionen om børnene vil være noget, vi gentagne gange kan vende tilbage til, og det kan regeringen kun hilse med tilfredshed.

Helle Degn (S):

Da socialdemokratiet ikke, som nogle andre partier, har betjent sig af den metode at få alle gruppens medlemmer på talerstolen, vil jeg benytte lejligheden til at benytte anden omgang til at sige lidt om hele daginstitutionsområdet, da jeg ikke havde det med i mit første indlæg.

Dér består de gode gamle modsætninger. Det kunne vi tydeligt høre på de synspunkter, der blev ridset op. De rækker lige fra VS, der synes og gerne ser, som vi jo ved det, at daginstitutionsområdet helt og totalt skal være gratis, og det skal det gøres nu, og også gratis for de højeste indkomster. Dernæst vil man også først og fremmest forbedre kvaliteten for de børn, der er inde i varmen i vore daginstitutioner i dag, førend man vil udbygge antallet af pladser, sådan at flere børn reelt kan få et daginstitutionstilbud. Det finder vi er en forkert prioritering. Vi er enige og deler børnekommissionens prioritering, som siger, at man først og fremmest forsøger at udbygge antallet af daginstitutionspladser og dernæst nedsætter forældreandelen af betalingen. Derudover finder vi i socialdemokratiet også, at to forældre med meget høje indkomster selv i højere grad må bære en større del af de udgifter, der er forbundet med at have børn i daginstitutioner, hvori-

mod forældre med mellem- og lavindkomster skal støttes og friholdes for betalingen.

Fremskridtspartiet optrådte i dag med de store armbevægelser som ved tidligere lejligheder. Hr. Poulsgaard sagde: stop da det arbejde omkring børnekommissionen, til hvilken nytte skulle det være? Det kunne blive puttet skråt i papirkurven, kan jeg forstå på hr. Poulsgaard. Det stemmer jo meget godt overens med tidligere udtalelser fra fremskridtspartiet i en anden debat, hvor man faktisk siger lige ud: lad bare børnene dø i udviklingslandene. Det er åbenbart fremskridtspartiets holdning til børn, og det tegner jo nogle uhyggelige perspektiver.

De konservative synes jeg ikke gjorde meget ud af denne betænkning, men man var dog nået frem til den holdning, at det var dog frivilligt for manden, om han nu ville have barselorlov. Nu vel, men problemet er jo netop, at hvis vi ikke får organiseret denne mulighed for, at manden kan vælge barselorloven, ja, så kan man ikke reelt i dag tale om, at man har muligheden, fordi man ikke på et hvilket som helst selvvalgt tidspunkt kan tage en ferieperiode på de fleste arbejdspladser. Derfor er det nødvendigt, at det bliver organiseret, sådan at manden rent faktisk får den valgmulighed, og det støtter vi gerne.

Så har jeg en kort kommentar til fru Ingerlise Koefoed. Der står rent faktisk en hel del om, og man har beskæftiget sig en hel del med huse og boliger i børnekommissionens betænkning. Ikke desto mindre er der udgivet en hel delrapport om samme emne, og den vil jeg da foreslå fru Ingerlise Koefoed at stifte nærmere bekendtskab med.

Jeg vil godt slutte med at sige, at jeg deler fru Lone Dybkjærs opfattelse, at med denne debat er debatten om børns situation i vort samfund jo ikke slut, men netop begyndt, idet både boligminister, arbejdsminister, justitsminister, socialminister og andre af regeringens ministre hver på deres område allerede har påbegyndt nye overvejelser, har sat udvalgsarbejder i gang for at finde nye veje, for at finde løsninger på nogle af de problemer, som vi her har debatteret. Ikke mindst socialministerens bemærkninger om, at vi må finde nye veje, også selv om ressourcerne er begrænsede, finder vi er yderst nødvendige. Derfor er vi glade for, at der her kan konsta-